

၂၁၆

အခါတစ်ပါး၌

GRAPHIC DESIGN: THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

‘ဆူးလေ ဆူးလေ’

‘သမိုင်း လှည်းတန်း ဆူးလေ’

‘ငုံးဥပြုတ် ကြက်ဥပြုတ်ရမယ်’

‘ကွမ်းယာ ဆေးလိပ် ရေသန့်ယူကြဦးမလား’

‘သတင်းစာတွေ ဂျာနယ်တွေ ဒီနေ့ထုတ်သတင်းတွေနော်၊

သတင်းထူးတွေပါတယ်၊ ကားလမ်းပိတ်နေတဲ့ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီအတွင်း
အပျင်းပြေဖတ်လို့ရပါတယ်’

‘သံပုရာရည်အေးအေးလေး သောက်သွားကြဦးမလား’

‘မန်းကျည်းဖျော်ရည် ရေခဲစိမ်ရေသန့်ရမယ်’

‘သနားကြပါကွယ် အဘွားက မျက်မမြင်ဒုက္ခိတပါ။ သားတို့ သမီးတို့

ပေးမှ ကမ်းမှ စားရမယ့် ဘဝပါ၊ သနားကြပါ’

အသံပေါင်းစုံ လူပေါင်းစုံဖြင့် ဆူညံနေသော ကားမှတ်တိုင်မှာ

ဘဝမျိုးစုံသက်ဝင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ ကားတစ်စီးပြီးတစ်စီး ရပ်လိုက်၊

သွားလိုက်၊ အော်လိုက်လုပ်နေတာကို အချိန်မီ အလျင်မီ ရောင်းလို့၊ ဝယ်လို့၊

တောင်းလို့ရအောင် တိုးခွေ၍ ဝမ်းစာအတွက် ရုန်းကန်နေကြရ၏ ။

‘မီးမီး ဒီမှတ်တိုင်မှာ တောင်းနော်၊ ကိုကိုက ဒီထက်စည်ကားတဲ့

မှတ်တိုင်မှာ သွားတောင်းမှ ဖြစ်မယ်’

‘ဟင် ဒီမှာ မီးမီးတစ်ယောက်တည်း တောင်းရမှာလား’

‘အင်း ကိုကိုတို့ ခွဲတောင်းမှဖြစ်တော့မှာ မီးမီးရဲ့။ အိမ်လစာက ပေးရတော့မယ်။ နေ့စဉ်ရတဲ့ ပိုက်ဆံက ထမင်းစားရဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ရယ်။ ဒေါသောင်းကြီးအိမ်ပေါ်က နှင်ချရင် ကိုကိုတို့ နေစရာ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်’

‘လူတွေကလည်းနော်။ မီးမီးတို့ကို ဘာလို့ပိုက်ဆံများများ မထည့်ချင်ကြတာလည်း မသိဘူး’

‘သူတို့ သား၊ သမီးတွေအတွက် မုန့်တွေ ဘာတွေ ဝယ်သွားရမှာမို့နေမှာပေါ့ မီးမီးရယ်’

‘သူတို့မှာ အဖေ၊ အမေရှိတာ ကောင်းလိုက်တာနော်၊ မုန့်တွေ စားစရာတွေ ဝယ်သွား၊ နေစရာ အတွက်ဆိုလည်း ပူရမှာမဟုတ်ဘူး။ မိဘတွေရှိတော့ မိဘတွေက ဖြေရှင်းပေးမှာလေနော် ကိုကို’

‘ကိုကိုတို့လည်း ကိုကိုတို့ မိဘတွေရှိတုန်းက သူတို့ဖြေရှင်းပေးသွားတာပဲလေ။ အဖေက အလုပ်ကပြန်လာပြီဆို မုန့်တွေ၊ ကစားစရာတွေ ဝယ်လာတယ်’

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ အဖေ့ကို သတိရလိုက်တာ၊ အမေ့ကိုလည်း သတိရတယ်။ သူတို့သာရှိရင် မီးမီးတို့ ဒီလိုတောင်းစားရတဲ့ဘဝမျိုးရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးနော် ကိုကို’

ညီမလေးစကားကြောင့် ညီမလေးပခုံးကို ပွေ့ဖက်ကာ ဖိုးကော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ညီမလေးပြောသလိုပါပဲ။

အဖေနှင့်အမေသာရှိလျှင် သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ဒီလိုသူတောင်းစားဘဝရောက်မှာ မဟုတ်ပေ။ ပန်းရံလက်သမားလုပ်သော အဖေက ပြည့်စုံအောင်မထားနိုင်ပေမယ့် မိန်းမနှင့်သား၊ သမီး နှစ်ယောက်ကိုတော့

ဝအောင်တော့ ရှာကျွေးနိုင်ခဲ့သည်။

နှလုံးရောဂါရှိသော အမေကိုလည်း ပင်ပန်းသည့်အလုပ်တွေ မလုပ်ခိုင်းခဲ့ပါ။ သူ သုံးတန်း ကျောင်းသားအရွယ်မှာ ခြောက်နှစ်အရွယ်ညီမလေးကို ကျောင်းစထားရတော့မည်ဆိုတော့လည်း ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာဖြင့် အလုပ်ကိုတစ်ရက်မှ မနားဘဲ ကြိုးစားခဲ့သည်။ တစ်နေ့မှာတော့ အဖေငြိမ်းစင် ပေါ်က ပြုတ်ကျကာ သေဆုံးသွားသည်။ အမေက အဖေ့သတင်းကိုကြားကာ နှလုံးထဖောက်ပြီး အဖေ အဖော်ရအောင် တစ်ခါတည်း လိုက်သွားသည်။

သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက် မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်ကျန်ခဲ့ပြီး ရပ်ကွက်လူကြီးဆိုသူက အဖေ့အတွက်ရသည့် နှစ်နာကြေးတွေကို ကိုင်ထားကာ သူတို့ကို စောင့်ရှောက်ပေးထားသည်။

ငွေတွေက ဘယ်လောက်ရသည်ဆိုတာမသိဘဲ နှစ်နှစ်ကျော်အတွင်းမှာ ထိုငွေတွေကုန်သွား၍ တာဝန်မယူနိုင်တော့ပါဟု ပြောသည်။ အခုတော့ သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်လုံး ကျောင်းဆက်မနေ နိုင်တော့ဘဲ နေဖို့၊ စားဖို့အတွက် တောင်းစားရသည့်ဘဝကို ရောက်သွားခဲ့သည်။

‘ကိုကို’

‘ဟင် မီးမီး’

‘ညီမလေး ပြောတာ မကြားဘူးလား’

‘ဪ ကြား ကြားပါတယ် ညီမလေးရဲ့၊ ကိုကို အတွေးလွန်သွားလို့ပါ။ ဟုတ်တယ်.... အဖေနဲ့ အမေသာရှိရင် ကိုကိုတို့ ဘယ်တောင်းစားရတဲ့ ဘဝရောက်ပါ့မလဲ။ အဖေက ကိုကိုတို့ကို စားဖို့၊ နေဖို့ လည်း ရှာပေးမှာ၊ ကျောင်းလည်း ထားပေးမှာပဲ’

‘အမေက ဘာလို့ သေသွားရတာ လဲဟင်’

‘ဪ မီးမီးရယ် အဖေနဲ့အမေက လူ့ဘဝမှာ ဒီလောက်ပဲနေဖို့ ကံပါလာလို့ပေါ့ကွယ်၊ ကိုကိုတို့ မောင်နှမလည်း ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ကံပါလာလို့ပေါ့’

ညီမလေးက နားလည်သလို ခေါင်းလေးညိတ်၍
ငြိမ်ငြိမ်နားထောင်နေသည်။ ကားသံ၊ လူသံ တွေကတော့ ဆူညံနေဆဲပါ။
စားဝတ်နေရေးအတွက် တိုးဝှေ့ လုယက် ရုန်းကန်နေကြဆဲပါ။

‘ညီမလေး ကိုကိုသွားမယ်၊ ထမင်းဆာရင် ဟိုနားက အသုပ်ဆိုင်မှာ
ရတဲ့ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ဝယ်စားလိုက်နော်။ ကားမှတ်တိုင်နဲ့ ဝေးလွန်းတဲ့နေရာအထိ
မသွားနဲ့၊ ကားလမ်းကိုလည်း မကူးနဲ့။ ကားတွေကြားထဲ ဇွတ်အတင်းပြေးမဝင်နဲ့၊
ကြားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီးဖိုးကော်’

ညီမလေးက တစ်ခါတစ်ရံ အဲဒီ လို ခေါ်တတ်သည်။ ပြေးကြည့်မှ
ဒီညီမလေးတစ်ယောက်ပဲရှိ တာမို့ ညီမလေးကို ဒီလိုမျိုး တစ်ယောက်တစ်နေရာ
ခွဲမထားချင်ပါ။

အခုက အိမ်လစာဖိုးရှာရမှာမို့ မဖြစ်မနေ ထားခဲ့ရတာ ။
တစ်နေရာစီဆိုတော့ ပိုက်ဆံပိုရတာ ပေါ့။ ဒါတောင် ညနေကျ မောင်နှမ
နှစ်ယောက်ရမည့်ပိုက်ဆံပေါင်းလိုက်လျှင် ထမင်းဖိုးသာသာပဲရှိ သည်။
တစ်ခါတစ်လေ ထမင်းဖိုးတောင် မရချင်။

တချို့ကျတော့ မိဘတွေက ခိုင်းစားသည်ထင်ပြီး မထည့်ချင်ကြ။
ပေးနေထည့်နေလျှင် အလွယ်လုပ်စားတတ်သွားမှာစိုးလို့ ဆိုသည်။
စေတနာတွေကလည်း ရှိကြ၏ ။ တချို့ကကျတော့လည်း ငါတို့က တစ်နေ့လုံး
ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ရတာ သူတို့က အလွယ်လေး တောင်းစားနေကြတယ်
ဆိုပြီး မသဘောချင်။

သူတို့လို မိဘမရှိ၊ အားကိုးစရာမရှိလို့ တောင်းစားရသည့်သူတွေအတွက်

တကယ်ကို အနေ အစားကျဉ်းမြောင်းလှပါသည်။

ညီမလေးကို မထားချင် ထားချင်နှင့်ထားခဲ့ရပြီး စိတ်မချစွာနှင့်
လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်ကာ ထွင်ခဲ့ရသည်။

ဘဝကို ညှိုးငယ်အားငယ်စွာ ရင်ဆိုင်ရင်း.....။

*

အခန်း (၂)

‘မီးမီးလေး’

လေးငါးမှတ်တိုင်ကနေ ကားစီးလာပြီး ညီမလေးမှတ်တိုင်မှာ ဆင်း၍
ခေါ်လိုက်သည်။ ညီမလေး က တစ်နေကုန်နေပူထဲမှာ တောင်းနေရတာ မို့
နွမ်းဖတ်ပေစုတ်ညစ်ပတ်နေသည်။

ကိုယ်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။

‘ကိုကြီး ဖိုးကော်’

‘အင်း ညီမလေး ဘယ်လောက်ရလဲ’

‘ဒီနေ့ ထောင့်နှစ်ရာ ရတယ်၊ ကိုကိုရော’

‘ကိုကိုက ထောင့်ငါးရာရတယ် မီးမီးရဲ့၊ အသုပ်ဝယ်စားလိုက်တာ နှစ်ရာ
ကုန်သွားတယ်။ မီးမီး ရော နေ့လယ်စာ ဘာဝယ်စားလဲ’

‘မီးမီး ဗိုက်ဆာလို့ ထမင်းဝယ်စားလိုက်တာ ငါးရာကုန်သွားတယ် ကိုကို၊
နှမြောလိုက်တာ’

‘ဘာလို့ နှမြောရမှာလဲ၊ ဗိုက်ဆာလို့စားတာ စားရမှာပေါ့။ နောက်လည်း
ဗိုက်အဆာမခံနဲ့ စားနော်၊ ညီမလေး အခု ညစာရော ဘာစားမလဲ၊ ကိုကို
ဟင်းချက်စရာဝယ်ပြီး ချက်ပေးမယ်’

‘ဟင်.... ကိုကို ပင်ပန်းမှာပေါ့။ ဟိုတစ်ခါလည်း မီးပူဟပ်သေးတယ်။
ထမင်းတစ်ထုပ်ဝယ်ပြီးပဲ နှစ်ယောက်စားမယ်လေနော်’

‘အင်း အဲလိုပဲ လုပ်မလား၊ ရပ်ကွက်ထဲက ဒေါ်ညွန့်ရီဆိုင်ရောက်မှ ဝယ်မယ်လေ။ ဒေါ်ညွန့်ရီက သဘောကောင်းတော့ ထမင်းရော၊ ဟင်းရော ပိုထည့်ပေးတယ်’

‘အင်း ဘဲဥချဉ်ဟင်းနဲ့ စားမယ်နော် ကိကို’

‘လာ မီးမီးလေး သွားမယ်’

‘လက်မောင်းရင်းလေးမှာ ကာကွယ်ဆေးထိုးရာက အနာရင်းပြီး အဖုအထစ်ကြီးကြီးလေး ဖြစ် နေသော ညီမလေးလက်မောင်းကို တင်းတင်းလေးဖက်၍ အိမ်ပြန်လမ်းကို ခြေလျင်ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်နှင့်ကားမှတ်တိုင် အလှမ်းဝေးသေးသော်လည်း လိုင်းကားဝင်လို့မရ။ ဆိုက်ကားလည်း မစီး နိုင်မို့ ဒီလိုပဲ ပြန်နေကျပါ။

ညမိုးချုပ်ချင်နေပြီမို့ လမ်းမီးတိုင်မရှိသော ရပ်ကွက်ငယ်လေးမှာ အိမ်တွေထဲက လာသော အနည်းငယ်မှုန်ပျသည့် အလင်းရောင်လေးဖြင့်သာ သွားရသည်။

‘ဒေါ်ကြီးညွန့်ရီ ကျွန်တော်တို့ဖို့ ထမင်းတစ်ထုပ်လောက်ပေးပါဦး၊ ဘဲဥချဉ်ဟင်းနဲ့နော်’

‘ဟော... မောင်နှမ နှစ်ယောက် ပြန်လာကြပြီလား၊ နောက်ကျလှချည်လားကွဲ့၊ မြင်သာ ထင်သာ စောစောပြန်လာကြမှာပေါ့’

‘ဒီအချိန်ထိနေတာတောင် အိမ်လစာအတွက်စုဖို့ နည်းနည်းပဲပိုနေပါတော့တယ်။ လူတွေက မရက်ရောတော့ဘူး။ မသထာကြတော့ဘူးလေ၊ အချောင်ရ အရလွယ်လို့ တောင်းစားနေကြတယ်ပဲ ထင်နေကြတာ’

‘အေး လူတွေကလည်း ကိုယ့်ဘဝအတွက်ကိုယ်

ရုန်းကန်နေကြလို့ပါကွယ်။ အရင်ကလို ဘုရား တန်ဆောင်းတွေမှာ
တောင်းလို့ရရင်တော့ လှူမယ့်တန်းမယ့်သူ ပေါမှပေါ့။ ဒီလိုနေရာတွေမှာ
သူတောင်းစားမရှိရတော့ဘူးဆိုပြီး ပိတ်ပင်တားဆီးလိုက်တော့ မင်းတို့အတွက်
အခက်တွေ့သွားတာ ပေါ့’

‘ဒါလည်း လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်မို့ လုပ်ကြတာနေမှာပါ။ ဆင်းရဲသား
ပပျောက်တယ်။ တိုင်းပြည် ချမ်းသာတယ်လို့ ကမ္ဘာက သိစေချင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့။
တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ထက် ဆင်းရဲငတ်ပြတ် နေတဲ့သူတွေ
အများကြီးရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အရွယ်ရောက်လာရင် ညီမလေးကို
ဒီလိုမျိုး တောင်းမကျွေးဘူး။ စက်ရုံတွေ၊ အလုပ်ရုံတွေမှာ သိက္ခာရှိရှိလေး
လုပ်ကျွေးမှာ’

ထမင်းထုပ်ထည့်ပေးရင်းနှင့် ဒေါ်ညွန့်ရီ ပြုံးသည်။

‘မင်း အမြော်အမြင်ရှိတာတော့ ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့
မြန်မာပြည်က ဖွင့်ထားတဲ့ စက်ရုံ တွေ၊ အလုပ်ရုံတွေမှာတော့ မင်းအလုပ်ရမှာ
မဟုတ်ဘူး။ အသက်မပြည့်သေးလို့၊ ပညာအရည်အချင်း ဘယ်လောက်တို့နဲ့
ကန့်သတ်ထားတာ၊ လုပ်သက်အတွေ့အကြုံ ဘယ်လောက်ဆိုတာကလည်း
ပါသေးတယ်။ ဒီလို မိမိရဲ့၊ ဖမရဲ့ ရှိတော့လည်း ပညာမသင်နိုင်တဲ့သူတွေအတွက်
ပန်းရုံ၊ လက်သမား လုပ်ချင်လုပ်၊ ဆိုက်ကားနင်းချင်နင်းစွ
ဈေးတကာလှည့်ကုန်ထမ်းချင်ထမ်း၊ ဒီအလုပ်မျိုးပဲရမယ်။ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံဆိုတာ
မမျှော်မှန်းနဲ့၊ နိုင်ငံခြားက လာဖွင့်တဲ့ စက်ရုံတွေဆိုရင်တော့ ရချင်ရမယ်။ သူတို့က
ပညာကိုသင်ပေးပြီး အရည်အချင်းရှိရင် ရှိသလို နေရာပေးသွားတာ။ ပညာနဲ့
လုပ်စားရမယ်။ စာရေးစာချီမှ မဟုတ်တာ။ ကွန်ပျူတာနဲ့လုပ်ရမယ်။
ရုံးဝန်ထမ်းပိုင်းမှမဟုတ်တာ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ တောင်းစားရတဲ့အလုပ်ကလွဲရင် ညီမလေးကို
ဘာအလုပ်မဆို လုပ်ကျွေးမှာပဲ။ ပင်ပန်းချင်ပင်ပန်းပစေ။ သိက္ခာရှိရှိလေးနေနိုင်

စားနိုင်ရင် တော်သေးတာပေါ့။ ကျွန်တော်က ညီမလေးကို ကျောင်းပြန်ထားချင်တာ’

‘မင်းစိတ်လေးက အစ်ကို ပီသလိုက်တာကွယ်။ မင်းအခု ဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော် ဆယ့်သုံးနှစ်ထဲ ရောက်ပြီမဟုတ်လား။ နောက်နှစ်နှစ်လောက်ဆို အဲလို ထမ်းပိုးကျွေးနိုင်ပါပြီ။ မီးမီးလေးလည်း ကျောင်းနောက်ကျရင် နှစ်နှစ်ပေါ့။ ဒီကြားထဲ မိဘမရှိဘဲ ဒီလိုနေနိုင်တာ တော်သေးတယ်လို့ တွေးကြပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ကြီးညွန့်ရီ’

‘အေး အေး ထမင်းရော၊ ဟင်းရော ပိုထည့်လိုက်တယ်နော်။ မောင်နှမ နှစ်ယောက် ဝဝစားရ အောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီး ဒီမှာ ငါးရာ’

ပိုက်ဆံပေးပြီး ညီမလေးလက်ကိုဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တဲစုတ် သာသာ အခန်းလေးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

‘ကိုကို ရေဘုံကင်က ရေသွားဆွဲပေးမယ်။ မီးမီးအိမ်မှာပဲ ချိုးလိုက်နော်’

‘ကိုကို ပင်ပန်းပါတယ်၊ မီးမီး တုံကင်မှာ လိုက်ချိုးမယ်လေ’

‘မချိုးရပါဘူး။ ဟိုမှာက အလုပ်ပြန်ချိန်ဆိုတော့ လူတွေစုံနေမှာ၊ ကိုကို ဆွဲပေးပါ့မယ်’

အသက်ကိုးနှစ်ကျော် ဆယ်နှစ်အရွယ် ညီမလေးကိုတောင် ဖိုးကော် လူကြည့်မခံချင်တော့။ ညီမလေးကို အသက်လောက်ချစ်ခင်တွယ်တာရပါသည်။ သွေးသားရင်းချာ တွယ်တာစရာဆိုလို့ ဒီညီမလေး တစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်မဟုတ်လား။

ပလတ်စတစ်ပုံးလေးကိုယူ၍ တုံကင်ကနေ ရေခပ်ကာ ညီမလေးအတွက် ကျောက်စည်ထဲမှာ ရေဖြည့်ပေးလိုက်သည်။

‘ကိုကို တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ဒါဆို မီးမီးရေချိုးလောက်ပါပြီ’

‘အင်း ကိုကို ချေးတွန်းပေးမယ်လေ၊ အပျင်းကြီးတဲ့ မီးမီးက ချေးကိုပြောင်အောင် တွန်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ မီးမီးအသားက ဝင်းဝါနေတာ နေလောင်တာနဲ့ ချွေးထွက်လို့ ဖုန်တွေသဲတွေ တင်တာနဲ့ ချေးအထပ်ထပ် ဖြစ်နေပြီ’

‘မီးမီးက ကြီးလာရင် အသားအရေ လှမှာလားဟင်’

‘လှမှာပေါ့ မီးမီးရဲ့၊ အပျိုကြီးဖြစ်လာရင် ကိုကို ညီမလေးက ကမ္ဘာပေါ်မှာအလှဆုံးဖြစ်မှာ’

‘ဟင်း.....ဟင်း တကယ်လား..’

‘တကယ်ပေါ့’

ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ် ညီမလေးက ရင်ရှားပြီးရေမချိုးရသေးတာမို့ ဖိုးကော်ချေးတွန်းပေးလိုက် သည်။ ညီမလေးက နားရွက်အောက် လည်ပင်းထိပ်နားမှာ လက်မလောက်ရှိသည့် အမှတ်ရာလေး ပါသည်။ လက်ဗွေနှိပ်ထားသလို ညိုညိုမည်းမည်းအကွက်လေးပါ။ ထိုအရာလေးက မွေးကတည်းက ပါတာမို့ ဘယ်တော့မှ ပျောက်မသွား။

‘ကိုကြီးဖိုးကော်နော် လည်ပင်းကို မလုပ်နဲ့ ယားတယ်’

‘အမှတ်ရာလေးကို ကိုင်ကြည့်နေတာပါ မီးမီးရဲ့၊ ဒါလေးကို မီးမီးမွေးစကတည်းက ကိုကို ကိုင်ကြည့်ခဲ့တာ’

‘မီးမီးကျတော့ မမြင်ရဘူး’

‘မှန်နဲ့ကြည့်မှ မြင်ရမှာပေါ့။ နောက်နေ့ကျ ကိုကို မှန်ဝိုင်းလေး ဝယ်ပေးမယ်။ အိမ်မှာရှိတဲ့ မှန်အပွဲလေးက အရမ်းကို သေးနေပြီ။ ကဲရေပြီးအောင်ချိုး ကိုကို သနပ်ခါးသွေးထားလိုက်မယ်’

‘ကိုကို ရေသွားချိုးလိုက်တော့လေ၊ နောက်ကျနေပြီ’

‘မီးမီးပြီးမှ သွားချိုးပါမယ်။ ကိုကိုချိုးတာက ခဏလေးရယ်’

သနပ်ခါးအခွံကို အနှစ်ကျအောင် သွေးပေးပြီး

ညီမလေးအိမ်ပေါ်တက်လာမှ ပုဆိုးပိုင်းလေးယူ ကာ ရေတုံကင်ကို ပြေး၍
ရေချိုးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခပ်မြန်မြန်ပြန်လာကာ အကျ..တစ်ထည်ကောက်ဝတ်
လိုက်၏ ။

‘မီးမီးစား’

‘ကိုကို အရင်စားပါ၊ မီးမီးထက် ကြီးတာကို’

‘အဟင်း ဟင်း၊ အေးပါ ကိုကို အရင်စားမယ်’

ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲအရင်ဝါးပြီးမှ ညီမလေးကို ခွံ့ကျွေးလိုက်သည်။

ထမင်းစားတိုင်း ဒီနေ့အချိန်ထိ ညီမလေးကို ခွံ့ကျွေးနေကျပါ။

မေမေရှိတုန်းကတော့ သူတို့ မောင်နှစ်မနှစ်ယောက်လုံးကို တစ်လှည့်စီ
ခွံ့ကျွေးခဲ့သည်။

ကိုကိုတစ်လှည့် ညီမလေးတစ်လှည့်ဟု ချော့မော့ပြီး

ကျွေးတတ်သောမေမေ့ကို သတိရမိ သည်။ မိဘတွေရှိတုန်းက မိသားစုဘဝလေးက
မပြည့်စုံသော်လည်း ပျော်စရာလေးပါ။

အခုတော့ ဒီဘဝလေးကို မိဘတွေမရှိတည်းက ပျောက်ချင်းမလှ

ပျောက်သွားခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ညီမလေးကိုတော့ အားမငယ်စေချင်။

ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားရင်း

အနာဂတ်က ဝေဝါးလျက်။

*

အခန်း (၃)

‘ဆူးလေ ဆူးလေ’

‘သမိုင်း လှည်းတန်း ဆူးလေ’

‘ရေသန့်ရေရမယ့် ရေသန့်’

‘ဆေးလိပ်တွေရမယ်၊ ကွမ်းယာတွေ ရမယ်နော်’

‘ဂျာနယ်စုံပါတယ်နော်၊ ဒီနေ့ထုတ်သတင်းစာတွေလည်း ပါတယ်’

‘ကြက်ဥပြုတ်၊ ငုံးဥပြုတ်စားကြဦးမလား’

‘သမီးတို့မှာ မိဘတွေ မရှိတော့လို့ တောင်းစားနေရတာ ပါ။

သနားကြပါရှင်၊ သမီးမှာ ကျောင်းလည်းမနေရပါဘူး။ စားစရာလည်း မရှိပါဘူး’

ဆူညံနေသော အသံမျိုးစုံကြားမှာ သူမအသံလေး တိုးဝင်ဖို့

မနည်းအော်၍ တောင်းနေရသည်။ ကားအမြင့်ကြီးတွေလာလျှင် သူမ

အရပ်လေးနှင့်မမီ။ တစ်ချို့က သနားသဖြင့် ထည့်ချင်ကြလျှင် သူမ ခွက်လေးထဲ

ပစ်ထည့်ပေးသွားကြသည်။

ခွက်ထဲကျသည့်အခါ အဆင်ပြေသော်လည်း လေလွင့်ပြီး

အောက်ကျသွားလျှင်တော့ အပြေး အလွှားပြေးကာ ကောက်ရလေသည်။

‘ကောင်မလေး ဒီမှာ ပိုက်ဆံနော် ကောက်လိုက်ဦး’

ကားပေါ်က ပစ်ပေးသွားတာ နှစ်ရာတန်မို့ ဝမ်းသာအားရပင်

ပြေးကောက်လိုက်သည်။ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်မိတာ ခူးလေးပင် ပွန်းသွားမလား

မသိပါ။

‘ဟဲ့ ကလေးမလေး အဲဒီ ဟာ ငါ့ပိုက်ဆံ ပေးစမ်း’

‘ရှင်’

‘ဘာရှင်နေတာလဲ ငါ့ကို ပစ်ပေးသွားတာ ပေးလို့’

‘မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်ကြီးရဲ့ မီးမီးကို ပစ်ပေးခဲ့တာပါ’

‘ဟဲ့ ငါ့ကို နှစ်ရာတန်ပေးခဲ့တာပါဆို၊ နင့်ကို ကလေးကို ဘယ်သူက သထားမှာလဲ၊ ငါ့လို အိုကြီးအိုမ မျက်မမမြင်မို့ သနားပြီး ပေးခဲ့တာ’

‘ရှင် အဒေါ်ကြီး’

မျက်စိမမြင်ဘူးဆိုပြီး နှစ်ရာတန်ကိုတော့ သိနေမြင်နေသတဲ့လား။
အဒေါ်ကြီးက သူမလက်ထဲ က နှစ်ရာတန်ကို ဆတ်ခနဲ လှလျက်

‘ဒီနေရာမှာ ငါတောင်းလာတာ အနှစ် နှစ်ဆယ်ရှိပြီ။ ညည်းရောက်လာမှ ငါ့ဝင်ငွေတွေ လျော့ သွားတယ်။ ဒီနေရာမှာ လာမတောင်းနဲ့၊ တခြားနေရာကိုသွား’

‘ရှင် မီးမီး မသွားပါရစေနဲ့ အဒေါ်ကြီးရယ်၊ မီးမီးတို့ တကယ်ဆင်းရဲလို့ ဒီနေရာမှာ လာတောင်းရ တာပါ။ မီးမီးရတာ မီးမီးယူတာပါ။ အဒေါ်ကြီးဟာကို လှမယူပါဘူး’

‘တော်စမ်း ငါ့ဟာ မယူဘူး ဟုတ်လား၊ ထည့်မယ့်လူက တစ်ယောက်တည်း ညည်းကိုမြင်တော့ ညည်းကို ထည့်သွားတယ်၊ ငါမရတော့ဘူး၊ အဲဒီ တော့ ညည်း ဒီနေရာမှာ လာမတောင်းနဲ့၊ ဝေးဝေးသွား ကြားလား’

အဒေါ်ကြီး ငေါက်ငမ်းနေ၍ သူမ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာငယ်လေးဖြစ်သွားရသည်။
တခြားသူတွေက လည်း ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပြီး ဘာမှ ဝင်ပြောမပေးကြ။

ကလေးရယ်လို့ ညှာတာသနားမှုလည်း မရှိ။

ကိုယ့်ဝမ်းစာအတွက်ကိုယ့်ဘာသာ အဆင်ပြေ သလို ရုန်းကန်နေကြရသည်
မဟုတ်လား။

အဒေါ်ကြီးက မျက်စောင်းတထိုးထိုးဖြစ်နေတာမို့ နှစ်ရာတန်လေးကို
ပေးခဲ့ပြီး မီးမီးတခြား နေရာဘက်သို့ ရွှေ့ခဲ့ရသည်။ လူများများနှင့် ကားတွေ
အဆိုက်များသည့်နေရာ မဟုတ်တော့။

မှတ်တိုင်ကို ကျော်ရပ်သည့် ကားတွေကိုသာ
အပြေးအလွှားလိုက်တောင်းရသည်။ လမ်းဆုံ ဘက်ချိုးကွေ့မည့်
ကိုယ်ပိုင်ကားတွေကိုလည်း မှန်လေးပုတ်ကာ တောင်းရ၏ ။

‘မီးမီး မီးမီး’

‘ရှင် ကိုကြီးဖိုးကော် မီးမီး ဒီမှာ’

ကိုကြီးရောက်လာခါနီး အချိန်မှာတော့ မယောင်မလည်နှင့်
အရင်နေရာကို လာခဲ့ရသည်။ ကိုကို စိတ်ပူမှာ စိုးလို့ပါ။

‘မီးမီး လာ ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲ’

‘ဘယ်မှ မသွားပါဘူးကိုကိုရဲ့၊ ဒီနားမှာပဲ ရှိပါတယ်၊ ကားတစ်စင်းက
ဟိုနားလေး ကျော်ရပ်လို့ ပါ’

‘ကျော်ရပ်တဲ့ကားတွေနောက် ပြေးပြီး လိုက်မတောင်းနဲ့၊ သူတို့က
လမ်းဆုံဘက်ထိသွားတော့ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ၊ စက်ရုံကားတွေနဲ့ တိုက်မိတတ်တယ်
ကြားလား။ ကျော်ရပ်တဲ့ ကားတွေက ကြာကြာလည်း ရပ်တာမဟုတ်ဘူး။
အလှအယက်စောင့်နေကြတာ၊ မီးမီးက သေးသေးလေးဆိုတော့ သတိမထားမိဘဲ
တိုက်မိသွားမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကဲ လာ...သွားရအောင်၊ ကိုကိုတော့ ဒီနေ့သိပ်အခြေအနေ
မကောင်းဘူး။ တစ်ထောင်တောင် မပြည့်လို့ ဘာမှ စားမလာခဲ့ဘူး’

‘မီးမီးကတော့ နှစ်ထောင်ကျော်တောင် ရတယ်’

‘ဟင် ဟုတ်လား’

‘ကားမောင်းတဲ့ ဦးလေးကြီးက မီးမီးကို သနားလို့တဲ့ တစ်ထောင်တန်
တစ်ရွက်ပေးသွားတယ်’

‘ဟာ ဟုတ်လား၊ လိုင်းကားမောင်းတဲ့ ဦးလေးကြီးက
သဘောကောင်းသားပဲကွ’

တကယ်တော့ မှန်လေးကို ပုတ်တောင်းလို့ ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းသည့်
ဦးလေးကြီးက သနားပြီး ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းဆုံဘက်ရောက်သွားသည်ဆိုလျှင် ကိုကို စိတ်ပူမှာစိုးလို့ပါ။ ထိုလမ်းဆုံဘက်က
ညဘက်ဆိုလျှင် ကျော်ရပ်သည့်ကားတွေနှင့် ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ မကြာခဏ
ပြဿနာဖြစ်တတ်သည်။ ကိုကြီးမိုးကော်က သူမပခုံးလေးကို ဖက်လာပြီး

‘ဒီနေ့ ကိုကိုပိုက်ဆံအရနည်းလို့ ထမင်းမစားတော့ဘူးလို့ တွေးထားတာ၊
မီးမီး ပိုက်ဆံရတယ် ဆိုတော့ စားရဦးမှာပေါ့’

‘အဲလို ထမင်းမစားဘဲနေရင် နေမကောင်းလို့
ဘယ်ပိုက်ဆံတောင်းနိုင်မှာလဲ ကိုကိုရဲ့၊ ထမင်း တော့ စားရမှာပေါ့။ မီးမီး
ဗိုက်ဆာနေပြီ ကိုကို၊ ဒေါ်ကြီးညွန့်ရီဆိုင် မြန်မြန်သွားရအောင်’

‘အေး...လာ မီးမီး’

အမာရွတ်ကြီးကြီးလေးရှိသော ညီမလေး လက်မောင်းကို ဖက်၍
ဒေါ်ညွန့်ရီဆိုင် ခြေလျင် မြန်မြန် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

‘ဒေါ်ကြီးညွန့်ရီ ကျွန်တော်တို့ကို ထမင်းလေး ထုပ်ပေးပါဦး’

‘ဟဲ ကလေးတွေ ဒီမှာ ကြက်အရိုးတွေ ကျန်တယ်၊ ထမင်းကတော့ ဂျိုးပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ငါလည်း အရောင်းပါးလို့ ထပ်မချက်တော့ဘူး။ ဒီမှာ စားသွားကြပါလား၊ ပိုက်ဆံပေးမနေပါနဲ့တော့’

‘ကျွန်တော်တို့ ရေမချိုးရသေးဘူး၊ ဒေါ်ကြီးညွန့်ရီရ’

‘ရေမချိုးရသေးလည်း လက်ဆေးစားပေါ့ဟယ်၊ ငါ့ဆိုင်မှာ လူလည်းမရှိတော့ပါဘူး၊ ပန်းကန် ဆေးတဲ့နေရာမှာ ထိုင်စားကြ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီးညွန့်ရီ ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ အိုးတွေခွက်တွေ ဆေးပေးပါမယ်’

‘အေးအေး အဲလို လုပ်ပေးတတ်လို့လည်း ငါက ရောင်းလို့မရတော့တဲ့ အရိုးအရင်းကျန်ရင် နင်တို့ကို ကျွေးနေတာပေါ့၊ ကဲ စားကြ’

‘လာ မီးမီး၊ ကြက်သားနဲ့ စားရမှာ မီးမီးရဲ့’

မောင်နှမ နှစ်ယောက် ဟင်းအညှီနဲ့လေးဖြင့် ထမင်းဂျိုးကို နယ်ဖတ်ကာ ကောင်းကောင်းစားကြ သည်။ ဒီလိုအခွင့်အရေးကလည်း နေ့တိုင်းရတတ်တာမျိုး မဟုတ်ပါ။

ဒီရပ်ကွက်မှာက ပေါပေါလောလောရသော ထမင်းဂျိုးကို လာဝယ်စားကြသည့်သူတွေတောင် ရှိကြသည်။

‘ဟဲ့ နင်တို့ မောင်နှမ အိမ်လစာရော စုမိကြရဲ့လား’

‘အိမ်လစာက ပြီးခဲ့တဲ့လက မပြည့်တာနဲ့ နှစ်လစာတောင် ပေးရမှာ ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ အခုမှ အရင်လ လိုတာလေး စုလို့ရတုန်းရှိပါသေးတယ်၊ ဒီလိုပဲ ကြိုးစားပြီး တောင်းရမှာပေါ့’

‘အေးဟယ် ငါလည်း နင်တို့ကို ကုသိုလ်လုပ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာလည်း ဈေးက ရောင်းမကောင်း၊ အိမ်က ကေလေးတွေ ကျောင်းစရိတ်၊ မုန့်ဖိုး၊

စားစရိတ် ငါတစ်ယောက်တည်း ရှာနေရတာ ၊ ကလေးတွေ အဖေက နင်တို့သိတဲ့အတိုင်း ရေလေးဆွဲခိုင်းရင် အရက်ဖိုးတောင်း၊ ကလေးတွေ ကျောင်းကြိုခိုင်းလည်း အရက်ဖိုးတောင်း၊ ဈေးဝယ်ခိုင်းလည်း အရက်ဖိုးနှုတ်နဲ့ ငါ့ဝဋ်ကြွေးကလည်း ကြီးတယ်။ ဘယ်လို တာဝန်မဲ့နေတတ်တဲ့ ယောက်ျားကို ယူမိခဲ့လည်း မသိပါဘူး’

‘အဲဒါကျတော့ ကျွန်တော်တို့ အဖေက အရမ်းတော်တယ်။ အမေ့ကို ဘာမှ မခိုင်းဘူး။ အလုပ် မသွားခင်နဲ့ အလုပ်ပြန်ကို သူပဲလုပ်တာ။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်အပေါ်လည်း ကြင်နာ တယ်။ ဂရုစိုက်တယ်’

‘ဟုတ်ပါ့ အဲလို ကောင်းတဲ့သူကျ သေမင်းက စောစောခေါ်တယ်၊ မကောင်းတဲ့သူကို အရင်ခေါ် ပါတော့လား၊ နင်တို့ အဖေက သေပြီးတာတောင် တာဝန်ကျေရှာပါတယ်။ နင်တို့ လျှော်ကြေးတွေ ရသေးတယ်လေ’

‘အဲဒါက’

‘ဟို ရပ်ကွက်လူကြီး လူလည်လုပ်သွားလို့ပါ၊ သူငွေတွေ ယူထားပြီး စောင့်ရှောက်တာ သုံးပုံ တစ်ပုံစာတောင် မရှိဘူး။ သူတို့ကတော့ ကောင်းစားသွားပြီး တခြားရပ်ကွက်မှာ အိမ်ဝယ်ပြီး ပြောင်း သွားပြီလေ။ မေတ္တာသာပို့လိုက် ဖိုးကော်ရေ၊ မစားကောင်းတဲ့အသီး စားတာ လည်မနင်ပါစေနဲ့လို့’

‘ဪ သူစားထိုက်လို့ စားတာ၊ မအောက်မေ့ချင်တော့ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်နေပါစေ’

‘ဪ စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့ကလေးတွေ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေကွယ်၊ ဒီလို ဘဝမှာ ကြာကြာ မနေရပါစေနဲ့၊ ပညာတတ် လူချမ်းသာကြီးတွေ ဖြစ်ကြပါစေ’

စားသောက်ပြီး အိုးတွေ၊ ခွက်တွေ ဆေးပေးနေသော ကလေးတွေကိုကြည့်၍ ဒေါ်ညွန့်ရီ ဆု တောင်းပေးလိုက်သည်။
တကယ်စိတ်ရင်းစိတ်ဓာတ်လေးတွေ ကောင်းသည့် ကလေးတွေပါ။ မရှိလို့ လည်း

တခြားကလေးတွေလို ခိုးဆိုးလုယက်စားတာ မဟုတ်။ မိုက်တိမိုက်ကန်း
ဂျစ်တီးဂျစ်ကန်လည်း မဟုတ်ကြ။

ရိုးရိုးသားသား တောင်းရမ်းစားပြီး လိမ္မာရည်မွန်ကြသည်။ မိဘတွေဆို
ဆုံးမမှု တတ်ခဲ့လို့ပဲလား။

*

အခန်း (၄)

‘မီးမီးလေး ဘုရားရှိခိုးဦးနော်၊ အဖေနဲ့ အမေကိုလည်း ရှိခိုး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကြီးဖိုးကော်ရဲ့’

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ဘုရားနှင့် မိဘကို ရှိခိုးဖို့တော့ မမေ့ကြ။

မနက်ရော၊ ညရော သူတို့အမေလုပ်ခဲ့သလို သောက်တော်ရေ အမြဲတမ်း ကပ်ကြသည်။

ဒီလိုလုပ်ပြီး ညဆိုအိပ်ကြ မနက်ဆို တောင်းရမ်းဖို့ ထွက်ခဲ့ကြနှင့် နေ့စဉ်ကုသိုလ်လေးက ဒါပဲရှိ သည်။

‘ကိုကြီး ဖိုးကော် ပြီးပြီလား’

‘အေး မီးမီး အိပ်ရာတွေ သိမ်းနေလို့ ခဏလေး’

မီးမီးက ခွက်လေးတွေကိုင်ကာ အိမ်အောက်ကနေ စောင့်နေသည်။
ဖိုးကော်က အိမ်တံခါးကို သံကြိုးတွေနှင့် သေချာချည်နှောင်နေ၏ ။

‘သွားမယ် မီးမီး’

ညီမလေးလက်ကို ဆွဲ၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

‘ကိုကြီး ဖိုးကော် အိမ်လစာက ပြည့်မှာပါ စိတ်ပူမနေပါနဲ့’

‘ဒေါ်သောင်းကြီးက ဒီတစ်ခါ အိမ်လစာမပေးနိုင်ရင် အိမ်ပေါ်က နှင်ချမယ်လို့ ပြောလို့ပါ ညီမလေးရယ်။ သူ့အိမ်က စုတ်ပေမယ့် ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ ဈေးအသက်သာဆုံးပဲ မီးမီးရဲ့၊ တခြားရပ်ကွက်တွေက

ဒီထက်ဈေးကြီးတယ်၊ ကိုကိုတို့ ဘယ်နေနိုင်မှာလဲ’

‘ဇရပ်တွေ တန်ဆောင်းတွေမှာလည်း နေခွင့်မရှိတော့ဘူးနော်။

အဖေသာရှိရင်တော့ နေရာ လွတ်တွေမှာ တဲထိုးပြီး နေလို့ရမှာပဲ’

‘အဖေသာရှိရင် အိမ်လစာပေးနိုင်လို့ နေရာကောင်းကောင်းနေရမှာပေါ့

မီးမီးရယ်။ ကဲ့ပါ စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ ဒီလထဲမှာ ကိုကိုတို့ကြိုးစားပြီး

တောင်းကြတာပေါ့။ နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်နေလို့ ကိုကို ထမ်းနိုင်ပိုးနိုင်ပြီဆိုရင်

ကိုကိုအလုပ်လုပ်ပြီး ညီမလေးကို ကျောင်းထားမယ် သိလား’

‘အင်း အဲလိုလုပ်ပေးမှာလား မိမီးလေ ကျောင်းအရမ်းတက်ချင်တာပဲ

သိလား၊ မိမီးနဲ့ ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေ ကျောင်းတက်နေတာမြင်တော့

အရမ်းငိုချင်တယ်’

‘မငိုပါနဲ့ မီးမီးလေးရယ်၊ မီးမီးကို ကိုကို ကျောင်းထားနိုင်အောင်

ကြိုးစားမှာပါ၊ အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေစုမယ်၊ မီးမီးက ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ချင်တာလား၊

ကျောင်းဆရာမ လုပ်ချင်တာလား’

‘ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ချင်တာ ကိုကြီးဖိုးကော်၊ လူနာတွေကို

ဆေးကုပေးချင်တာ’

‘မီးမီးလေး ရည်ရွယ်ချက်က ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ မီးမီးလေး

ဖြစ်ချင်တာဖြစ်အောင် ကိုကို ကြိုးစားမယ် သိလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို’

စကားတပြောပြောနှင့် မှတ်တိုင်ကို ရောက်လာကြသည်။

မျက်မမြင်အဒေါ်ကြီးက သူမကို မြင်သည်နှင့် မျက်စောင်းထိုးသည်။

အသက်အရွယ်ကြီးပြီးဖြစ်တာတောင် သနားမှုမရှိ၊ ညှာတာမှုမရှိပေ။

မျက်စိမမြင်ပါဘူးလို့ လိမ်ညာပြီးတောင် တောင်းသေးတာပဲ။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မီးမီး’

‘ဘာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

ကြောက်လန့်စွာ ပခုံးလေး တွန့်လိုက်မိ၍ ကိုကြီးဖိုးကော်
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုကြီး စိတ်ပူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာစိုး၍
ဒီအကြောင်းကို ပြောလို့မဖြစ်ပါ။

ပြီးတော့ တခြားနေရာရွှေ့ပြီး တောင်းရတာ လည်း အဆင်ပြေနေသည်
မဟုတ်လား။ ကိုယ်ပိုင် ကားမောင်းနိုင်သည့် တချို့တလေက သူမကို သနားပြီး
တစ်ထောင်တန်တွေ ဘာတွေတောင် ရက်ရက်ရောရောပေးသွားတတ်ကြသည်
မဟုတ်လား။

အန္တရာယ်ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကြည့်ရှောင်ရုံပဲပေါ့။

‘မီးမီးနေခဲ့တော့ ကိုကို သွားမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကိုကြီးဖိုးကော် ထွက်သွားပြီးမကြာမီမှာ
မျက်စိမမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ထားသော အဒေါ်ကြီး က သူမအနားရောက်လာသည်။

‘ဟဲ့ ကောင်မလေး ဒီနားလေးမလာနဲ့လို့ ပြောထားတယ်
မကြားဘူးလား’

‘ဟို ဟိုဘက်သွားမှာပါ။ ကိုကို ရှိနေတုန်းမို့ စိတ်ချရအောင်
ခဏနေတာပါ’

‘အေး မြန်မြန်သွား၊ ဒီနားမှာကို မမြင်ချင်ဘူး’

‘ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့’

သူမ ခပ်ကုတ်ကုတ်လေး ထွက်လာရသည်။ အချင်းချင်းတောင်

ညာတာသနားမှု မရှိတာ အံ့ဩစရာပင်။ ဒီလိုနေရာမှာ
ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုယ့်အရေးထက် ဘယ်သူ့ကိုရော ညာတာနိုင်ဦးမှာလဲ။

ကိုယ့်ဒုက္ခကပဲ ပိုအရေးကြီးနေတာ မဟုတ်ပါလား။

‘ဆူးလေ... ဆူးလေ’

‘ငုံးဥပြုတ်.... ငုံးဥပြုတ်’

‘ဒီနေ့ထုတ် သတင်းစာတွေ တစ်စောင်မှ နှစ်ရာတည်းနော်၊ သတင်းထူး၊
သတင်းဦးကို ဖတ်ချင်ရင် ဝယ်ဖတ်’

‘ရေသန့်ရမယ်၊ ရေသန့်’

‘ဆေးလိပ်ကွမ်းယာရမယ်၊ ဆေးလိပ် ကွမ်းယာ’

ထိုအသံ၊ ထိုနေရာနှင့် အလှမ်းဝေးသောနေရာကို ထွက်လာခဲ့ရသည်။
အိမ်လစာ စုနိုင်မှ ဒီအိမ် မှာ ဆက်နေလို့ရမှာ။ မဟုတ်လျှင်
သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် လမ်းဘေးမှာ ဒီအတိုင်း အိပ်ရပေလိမ့် မည်။ ဒီလိုဆိုလျှင်
တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်နှင့် နေမကောင်းဖြစ်သွားမှာပါ။ သူမ ဘယ်လိုလုပ် ကျောင်းနေနိုင်
တော့မလဲ။ ကျောင်းနေရပါ့မလဲ။

ကိုကိုက သူမကို ကျောင်းထားပေးမည်တဲ့။

ကိုကြီးဖိုးကော်က သူမကို သိပ်ချစ်တာ။ အဖေ အမေမရှိတည်းက
ဝတ္ထရားကျေစွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ။ ကိုကြီးဖိုးကော်အတွက် သူမရော
ဘာပြန်လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ။

ဒီအချိန်မှာတော့ ပိုက်ဆံပိုရအောင် တောင်းပေးဖို့ပဲ ရှိသည်။
တောင်းစားရသည့်ဘဝမို့ ဒါပဲ ရှိတာပဲ။

‘မီးမီးကို သနားကြပါရှင်၊ မိဘတွေ မရှိတော့လို့ တောင်းစားရတာ ပါ။
မီးမီး ကျောင်းလည်း မနေ ရပါဘူး။ စားစရာလည်း မရှိပါဘူး။ သနားကြပါ။

သနားကြပါရှင်’

*